

[Christmas Møller.]

Udligning, der her er Tale om, eller den almindelige Refusionsordning, som vi har i Socialloven, er den rigtige Vej at gaa. Jeg tror, at det vil være nødvendigt at gøre det hele meget enklere og simplere og peger i saa Henseende paa, hvad vi ogsaa har peget paa ved andre Lejligheder, at den nuværende Fordeling af de sociale Udgifter mellem Stat og Kommune vil kunne ændres, og hvis den blev ændret i betydelig Udstrækning som nævnt, saa vilde det ikke være til nogen Skade med Hensyn til Udgifterne til den sociale Lovgivning. Thi paa alle de Omraader, hvor faste Takster bestemmer, hvorledes Udgiften skal være, er det i og for sig ligegyldigt, om det er Staten eller Kommunen, der betaler; der vil ikke af den Grund blive en større Udgift for det offentlige.

Jeg kan i saa Henseende pege paa, at hvis man blot gennemførte den Ordning, som Partiet Venstre har stillet Forslag om i indeværende Rigsdagssamling, og som gaar i Retning af, hvad ogsaa vi i hvert Fald med Hensyn til Aldersrenten tidligere har peget paa, at man lader Staten overtage yderligere en stor Del af Aldersrenten, og at man lader Staten fritage Kommunerne for disses Bidrag til Arbejdsløshedskasserne, vilde Stillingen være den, at Københavns Kommune vilde faa en Lettelse paa ca. 5 Mill. Kr. ved en Syvendel Aldersrente, altsaa et Beløb, som er større end det reducerede Beløb, man regner med efter Forslaget her.

Man kan spørge, hvorledes man saa efter vor Opfattelse skal skaffe Dækning for den yderligere Udgift for Staten, der vilde fremkomme i det Øjeblik, man gik den Vej. Jeg svarer hertil, at Dækning maatte naturligvis skaffes gennem Statens almindelige Indtægter, og svarer yderligere, at jeg tror, som hele Udviklingen er, er en ensartet procentvis Beskatning netop, saaledes som de sociale Udgifter har udviklet sig, den eneste rigtige Vej at gaa.

Hvad angaar Lovforslagets Enkelt-heder, vil det ikke være rimeligt for mig saa lidt som for andre Ordførere ved denne Lejlighed at komme nærmere ind paa dem. Særlig indviklede er de, det tror jeg man fra alle Sider vil erkende, og det afgørende er i og for sig ogsaa dette, at der skal betales fra de to Kommuner til den tredje. Ved den Fremgangsmaade, som jeg har skitseret, og som falder sammen med hele den Maade, paa hvilken vi kan tænke os den sociale Byrde baaret i den kommende Tid, vil man undgaa en saa indviklet Opgørelse som den,

der her er Tale om, og man vil opnaa, at Byrden over Statsskatten og Statsudgifterne kommer til at hvile ligeligt paa de enkelte Borgere inden for det samlede Omraade, saaledes at noget af den Udligning, der har været Tale om, i alt Fald finder Sted.

Jeg tror derfor ikke, jeg kan tilsige den højtærede Indenrigsminister nogen hurtig og velvillig Behandling af Lovforslaget. Jeg tror, den højtærede Indenrigsminister maa være klar over, at vil han i Øjeblikket gennemføre en Ordning, som letter Københavns Kommune for visse Byrder, maa det være ad den Vej, jeg her har nævnt, og som det andet Oppositionsparti har stillet Forslag om og ligeledes nævnt. Hvis den højtærede Indenrigsminister vil prøve paa at faa et positivt Resultat ud af sit Lovforslag, tror jeg kun, dette kan ske i Forbindelse med den store almindelige Landsudligning, og først efter at man igennem et Udvalg, hvor ogsaa Rigsdagen er repræsenteret, har haft Lejlighed til i alle Enkelt-heder at sætte sig ind i dette meget store og omfattende Materiale.

Valdemar Sørensen: Udtalelser, som faldt forleden Dag under Behandlingen af Lovforslaget om den mellemkommunale Udligningsfond, og som nu ogsaa er fremsat paa lignende Vis af det ærede Medlem Hr. Christmas Møller, om det ønskelige i at uniformere Kommunernes Beskatningsregler, og ogsaa det ærede Medlem Hr. S. Munks Betragtninger, der vender sig saa stærkt mod Frederiksberg Kommunes selvstændige Tilværelse, kunde nok tyde paa, at under al den Omskiftelighed, hvorunder vi lever, faar ogsaa det kommunale Selvstyre sin Besøgelsestid.

Nu er det ubestrideligt, at Kommunernes forskellige Behov i Forbindelse med deres Skattekinders forskellige Bæreevne og deres som Følge heraf meget uensartede Brug af Skattekinderne fra Sted til Sted har medført Uensartethed i Beskatningen, en Ulighed, som falder tilstrækkeligt i Øjnene og nok kan opfordre til Omtanke. Men den Slags Uligheder er dog ikke uforklarlige, og hellere end at søge dem udjævnet ved Foranstaltninger, som paa den ene eller den anden Maade begrænser det kommunale Selvstyre, bør man dog vist som i det foreliggende Lovforslag indstille sig paa at fjerne deres Aarsager. Det gælder naturligvis ogsaa, hvor det drejer sig om at finde Midler til at modarbejde det særlige Misforhold, at Ledelsen i visse Kommuner forfalder til ekstreme lokalpatriotiske Tendenser, hvorved Skattebyrden vokser i andre.